

یک روپے حمل ء ماہین ء گوں وتی سنگتاں لُیب ء گوازی
 ء شور کُرت۔ فاطمہ ء گُشت ، ”مروچی ماچم بندوکائی ء
 لُیب کنیں۔“ فاطمہ ء گُشت ، ”اپشی ء تھا یک مردمے ء
 چماں گوں چادر ء بند آنت ء نیامجین ء یلہ یے دے آنت۔
 ہے مردم برے اے کپ ء دست ء ٹال کنت ء برے
 آکپ ء۔ ہر دیں کسے ء گیت تہ بازی ہمائی ء سرا بیت۔“
 ①

ماہین گشت ، ”نہ مرچی ما چیلکی ء لئیب کنیں، پرچاکہ
 ایشی ء تہا دو مردم یکجاہ بنت ء چیلکے زور آنت ء ہردو
 دستاں گر آنت چرین آنت ء چہ سرا گوازین آنت ء جُپ
 جن آنت۔ چہ پادانی چیرا کش آنت۔ وار وار جُپ جن
 آنت ء چہ پادگانی چیرا گوازین آنت۔ ہردیں کہ چیلک
 گوں پاداں اڑ ات آ مردم سُچیت ء گوازی ہلاس بیت
 ء آ دگہ مردم ء بازی بیت۔“

حمل ۽ گُشت ، ”منا گبدی ۽ لئیب دوست بیت۔ ماں
 اے لئیب ۽ زمین ۽ سرالکیر کش آنت ۽ ایشاں پنج پنج
 خانہ ۽ بہر کن آنت۔ چچی ۽ زور آنت اولی خانہ ۽ دور
 دے آنت۔ یک پادے ۽ گوں چچی ۽ ڈوکر جن آنت چه
 خانہاں گوازین آنت۔ اگاں چچی یا پاد لکیر ۽ سرابیت یا بُرز
 کُرتگیں پاد زمین ۽ بہ کپیت تہ لئیبی در بازی بیت۔“

گورگین ء گشت ، ”مرچی ٹلاں گوازی ء کنیں۔ ہرچی کہ
 مردم بنت و تارا نیم کن آنت۔ پدانش پتنبیں سنگ چن
 آنت ء لکیرے گردی ء کش آنت۔ ششیں سنگاں لکیر ء تہا
 سر پہ سر ایر کن آنت۔ پداٹل یے زور آنت ہے سنگاں
 جن آنت۔ ہر دیں سنگ کپت آنت تہ ہے ٹل جنوک
 سنگاں چنگ ء مک کنگ ء جمد کنت۔ دومی گوازیگر آہاں
 سنگانی مک کنگ ء دارگ ء پہ گوں ٹل ء جن آنت۔ اگاں
 ٹل کسے ء لگ ات تہ دربازی بنت۔ اگاں سنگاں مک کنگ
 ء سوبین بنت تہنگش آنت پٹوگرم گوازی ء ہماکٹ آنت۔“

نازینک ء گُشت ، ”منا آمَنکائی ء لُیب سک
 دوست بیت، ایشی وڑ چوش اِنْت کہ زہگاناں دو ٹولی ء
 بہر کن اَنْت۔ دراجکائی ء لین ء سرانندارین اَنْت۔ ہر
 ٹولی ء یک سروکے بیت، سروک پتئیں سنگے زوریت
 ء زہگانی کُٹ ء چیر دنت۔ دومی ٹولی ء سروک اگاں
 زانت کہ سنگ کجا چیر اِنْت تہ ٹولی اوشتیت، اگاں مہ
 زانت تہ زہگ دیم ء روان کن اَنْت ء داں کُٹ اَنْت۔“

گورگین کہ سک چاڑگی ءِ درائیں زہگاں چارگ ءِ ات۔
 نیام ءِ کپت ءِ گُشت ءِ، ”بیایِ ات کہ ٹوپ کُلائی ءِ گوازی
 ءِ کنیں۔ ایشی ءِ راہبند اش انت کہ درائیں زہگ گردی ءِ
 نند انت۔ یک زہگے ٹوپے زوریت گرداں گردان ءِ کسے
 ءِ پُشت ءِ ایرے کنت۔ اگاں زہگ مہ گندانت تہ گردوک
 آرا جنت۔ اگاں کسے ءِ دیست تہ ہمائی ءِ پُشت ءِ تچیت۔

ماہین ءِ در اینانی دلگوش وتی نیمگ ءِ گور کنان ءِ گشت،
 ”لئیب ءِ گوازی دراه جوان آنت۔ چوش کنیں کہ ہر
 روچ یک نوکیں گوازی یے کنیں۔ چوشی ما در اینیں
 لئیبیاں کُرت کنیں۔“ آئی گیانی گوشدارگ ءِ توامیں
 سنگت وش بوت آنت۔ اولی روچ ءِ درستاں پچی ءِ چم
 بندوکائی ءِ لئیب کُرت۔

